

jušci s svojo veliko pridnostjo res precej pip med tobakarski svet.

Zasluzek ni velik. Če ima kdo vse svoje, je že še nekaj, ako pa še lesa nima sam in ga mora kupovati, se seveda dobiček zmanjša. Tudi na Gorjušah večinoma les kupujejo, dasi ga veliko ne rabijo. Medenino plačuje pipar, kot smo rekli, *kg* po 8 K, tudi školjkovino po 6 K. Smemo mu torej verjeti, če trdi, da njega samega stane ena pipa povprečno 30 h. Na dan napravi po 2 do 3 pipe, s finejšo ima pa tudi ves dan opraviti. Priden delavec mora biti, da zasluži 1 K na dan, do dveh kron pa težko pride tudi z največjo spretnostjo in pridnostjo.

Cena pip je različna. Najcenejša je žbalca, ki stane 60 h do 1 K; navadni fajfur velja 1 K, boljši 1 K 40 h do 1 K 60 h; čedre izpod 1 K skoro ni dobiti, pač pridejo boljše do 2 K, in lepše obdelana velja tudi 3 K. Če je pa še pokrov okrašen z raznimi nastavki in stolpiči in če so vdelani orli iz biserov, potem takega „polžka“ ni dobiti lahko pod 4 K. Da dá zadnji veliko več dela kot druge, se razume.

Bohinjski tobakarji kadé seveda iz gorjuških pipic, da jih pa rabijo tudi kmetje

izven Kranjskega, to dela pa Gorjušcem še večjo čast. Gorjuške pipe imajo svoj trg na Koroškem, Štajerskem, Hrvaškem, po Istriji in celo v Dalmaciji so znane.

Pipe izdelujejo tudi v moravški dolini, ne sicer v toliki meri kakor na Gorjušah, vendar imajo tudi te med svetom pri tobakarjih velik ugled. Tudi te so okrašene, vendar manj bogato kot gorjuške, in zato tudi niso dražje kot po 1 K do 1 K 60 h.

Piparstvo je pravi domači obrt. Pri marsikaterem drugem obrtu smo videli, da se je v teku časa izpremenil v samostojni obrt; piparstvo pa ostane vedno le postransko opravilo, in poljedelec se bavi ž njim le tedaj, ko počiva poljsko in drugo delo. Zasluzek res ni velik, in celo na Gorjušah, kjer še niso potrebe za življenje tako raznovrstne kot drugod med svetom, bi se človek s piparstvom mogel le borno preživiti. To opravilo nam pa kaže varčnost gorenjskega in zlasti bohinjskega kmeta, ki mu je ostala iz nekdanih dni. Tudi danes še raje trdo dela, da si tudi v času, ko počiva njegovo pravo opravilo, zasluži vsaj za kruh in sol, kakor pa da bi dolgočasno v brezdelju pretolkel zimski čas. (Dalje.)

ZVONIMIR:

ZADOVOLJNOST.

Jelka je plakala v logu,
bor je otožen ihtel,
jaz pa sem v duši vesel
pesem veselo si pel.

Jelka je gledala čudno,
bor je zrl váme strmé,
jaz pa sem smejal se v srcu —:
Hà, vi otožni ljudje!

